

redigeret for at affære de Tvivl, hvortil Lov 1857 § 7, andet Punktum, gav Anledning, navnlig ved Ordene „i saa Fald“, ligesom Ordene „udtrykkeligt er vedtaget“ næppe svarede til Tanken, som blot er, at særlig Vedtagelse, udtrykkelig eller stilltiende, skal foreligge. Endnu bemærkes, at Udtrykkene „udgive“ og „Udgivelse“ — ikke „Offentliggørelse“, saaledes som i Lov 1857 § 7 — ere benyttede, fordi Kristen af 1 Mar, hvis det enkelte Bidrag er et dramatisk Arbejde, skal regnes fra Udgivelsen af Samlerværket, ikke fra en mulig tidligere Opførelse, ligesom Opførelsesretten naar uberørt af Bidragets Optagelse i det samlede Værk.

Til § 4.

Det kan muligvis omtvistes, om Bestemmelserne i Paragraffens første og andet Stykke naturligt have deres Blads her eller i Kapitel III. næst efter § 13. Da de nærmest angive Forfatterrettens Indhold i en vis Retning, medens Kapitel III. (§ 13) kun indeholder de almindelige — ogsaa paa Oversættelser anvendelige — Regler om, naar en Benyttelse er af en saadan Art, at den kræver Forfatterens Ret, høre de formentlig herhen. Samtykke til Oversættelsen skal meddeles af dem, hvem Forfatterretten tilkommer. At den, der kun har en almindelig Forlagsret, ikke omfattes af dette Udtryk, fremgaar tydeligt af Bestemmelsen i § 8.

Paragraffens tredje Stykke er en Gen- tagelse af Lov 1857 § 5 i en korrektere Formulering. Paragraffens enkelte Afnit ere ordnede paa en anden Maade end i det ældre Forslag, idet man har anset den nu foreslaaede Ordning af Bestemmelserne for mere naturlig og logisk rigtigere end det ældre Forslags.

I øvrigt er det væsentligste angaaende denne Paragraf udtalt i de almindelige Bemærkninger til Kapitel I., hvortil derfor henvises.

Til § 5.

Denne Bestemmelse i Forbindelse med § 6 opstiller en Ordning af det ved egentligt Medforfatterkab stiftede Retsforhold samt andre Tilfælde, hvor Forfatterretten tilkommer flere i Forening. Den gældende Ret indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser, hvortil der er Trang, da en simpel Anvendelse af de almindelige Regler om Sam-eje næppe er ubetinget heldig og vil efterlade adskillig Tvivl. — I den svenske Lov (1877) § 20 findes en Bestemmelse vedrørende dette Forhold, men den der ud-

talte Regel er baade for absolut, for saa vidt den kræver alle berettigedes Samtykke til enhver Offentliggørelse, ifr. ogsaa portugisisk Civilkodex Art. 595 b., og for musikalsk-dramatiske Værkers Bedkommende for ubestemt til at muliggøre en sikker Anvendelse. Til den modsatte Yderlighed gaar Reglen i det italienske Dekret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstaa Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungarske Lov § 1, 2det—4de Stykke, ifr. ogsaa den østerrigske Lov § 8 sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Art. 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Strids-spørgsmaal til Domstolens Kundelse. Men denne Bestemmelse savner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke veiledende Forskrifter.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovforslagets § 5 er der gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret (hans litterære Værdi o. s. v.) — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig enebestemmende — 3dje Stykke. Der gaas herved ud fra, at Arvingerne efter Forfatterens Død ere de naturlige Varetagere af hans litterære Værdi m. m. — naar Forfatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være berettiget, ifr. 2det Stykke i Slutningen, se ogsaa § 11, 2det Stykke — medens det samme ikke gælder om andre Erhververe. Hvor der er Strid mellem flere til Offentliggørelsen berettigede, er det foreslaaet at henlægge Afgørelsen til den i § 28 nævnte Kommission, ifr. om denne senere. Denne vil nemlig give større Garanti for en upartisk og sagkyndig Afgørelse, end der vilde opnaas ved at lade Parterne selv vælge Boldgiftsmænd. Her- ved vilde det nemlig kunne ske, at femmelig underordnede Medarbejdere, naar de danne en Majoritet, ved Valget af Boldgiftsmænd paa Forhaand kunne sikre sig absolut Overvægt over de færre, men maatte for Værket langt væsentligere Medarbejdere. Saadanne og lignende Forhold vil derimod den i § 28 nævnte Kommission af sagkyndige kunne tillægge den Betydning, der tilkommer dem, uden at Faren for Partiskhed her er til Stede.

Paragraffens sidste Punktum affæver kun al Tvivl om et Spørgsmaal, der ogsaa uden udtrykkelig Udtalelse vilde være at løse paa den angivne Maade. En væsentlig tilsvarende Regel findes i det italienske Dekret